

ΠΟΥ ΛΙΑ

(Η ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ ΟΡΦΑΝΗ)

20ον

Τὰ λόγια χτύπησαν στ' αὐτή, μεριγγές ήταν τύπωσα. Προσπέρασε δρκετά, κοντοστήχηκε και θυστήσα τόνη ἀπάντηση:

—Μὲ συμπαθές Κουμπάρε. Οι σκοτώρες δίλεπεις... οι πολλές σκοτούρες. Ήλιο γέιδω τα κάκινα πού μείνανε ράδια τούτες της ήμερες.

—Άμ' ἔκειγο τὸν κρημανταλά τὸν Κράτηρο πού τὸν ἔχεις; Τι τὸν φυλάξει θέλει;

Τὸ δῆμος ξανάγειει διακτικού χωρίς ἀλλή ἀπάντηση.

Τὸ κτήμα τοῦ Νικολόπουλου, μονοχόματο σταφίδες, κραστένους δρόμους ἀπό τὴν μάκι τὸν Ηγεμένος ἀπό τὴν ζέλλη. Απὸ τὸ δρόμο φυλαγότων μὲ τράφο πού στὸ ἐπάνω φύρους τὸν υπάρχει ποτελεῖται σανιδοτελεγμένη φράχτη.

Η ἐμπατή, πλατεά στραγωνάδα, ξεκινούσσει ἀπὸ δύο τούτινες κολωνές ἐξώπορτας χωρὶς ζωμά πόρτα και κατάλληγε σὲ πλατεάς αλλή σπιτιού πλιθύτιστου, καλοσβατικούς.

Στὴ γωνιά τῆς αὐλῆς ὑπάρχει πηγάδι μὲ φιλιτράτρα και κατάλληγε πετρόχιστα. Κοντά στὸ πηγάδι δραστικά ἀπομειγάρι ἀπὸ κομμένο εὐκάλυπτο και συγχραττήται λευκές και εὐκάλυπτα τὰ θυσιώντα τὴν

αὐλή.

Στ' αὐτοινά τοῦ κομμένου εὐκάλυπτου ἥριθε και κάθησε δὲ Νικολόπουλος κατακοτος, ζητῶντας τὴν ἡρεμία τῆς φυγῆς. Η Μαγιάτικη ζέστη καὶ δέ κακτός τὸν δρόμου τὸν εἰχανε ἀγάψει. Ἐδραγαλε τὸ μνητήρι και σκούποις τὸν ἰδρωτά ποὺ κυλούνεις αὐλακίτικο στὸ πρόσωπο του. Γόρω κρατοῦσας ζωμής.

Μόνον κανένα νυσταγμένο γαγιώμα τρέχανε ἀπὸ μακρά. Και κεῖ τὸ δρυγίσαμα τῶν περιστερῶν στὴ στέγη συνώδευες ἀδιάποτη ἡ ἀνεμούσην τῶν εὐκάλυπτων.

Βρήκε τὴν ἡρεμία και δ νοσο τανισμένους πέφτει σὲ ἀποσκούνωμα. Δὲν μένεις δημος και πολ. Φυνές μαστριώδεις, γειτνιάζουσα ἀπὸ διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν ἔνοχο τοὺς δικά της.

—Αὔκουν φάγων Γάργαρη—παράλεσε μὲ χαμηλότερη φυνή δὲ Νικολόπουλος—Δὲ θύ φύγεις ἀπὸ δέδω μόνον νὰ ἴδουμε τὶς ἡδονής της.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκουν φάγων δέκατον και διακοινικὸν, τρυπούνει τὰ μηνγάγγια του. Ή γηρυχία μιλάει στὸν δικά της πρόσωπο του. Σημάνεις και δέ κακτός τὸν δρόμου τοῦ.

—Αὔκου